

© Copyright juli 2025 door Paulus Faas

uitgever Bookmundo alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm.

Faasetten: onder deze naam staan vele video's te zien op

You Tube, over de vakantie-reizen van cruises, van Chinareizen, moskou Peking.
en Peking-eend eten in Beijen.

Faasetten, 'You Tube':

"de mens in al zijn facetten 1-4", *waar de mens ook op en over het randje is gegaan.*

Auteur: Paulus Faas, een Faasetten-productie
Faasetten@outlook.com

Coverdesign: OP OF OVER HET RANDJE

ISBN : 9789403825151

© <Paulus Faas>

Eerste druk E-Book uitvoering gepubliceerd in juli 2025

ISBN 9789403803623

Dit boek is opgedragen aan alle bekenden, maar vooral aan mijn nieuwe lezers en lezeressen.

Hierna een uitgebreide intro over de schrijver

OP OF OVER HET RANDJE

Allereerst mijn dank, dat u voor mijn boek heeft gekozen en dat het boek niet een page- maar een chapterrinner mag worden.

Sommige hoofdstukken moet alinea overdenkend gelezen worden.

Het voorwoord van het boek dient om de lezers persoonlijk kennis te laten maken met de auteur en zijn achtergrond.

In dit boek begin ik in het kort mijn levensverhaal: ervaringen en enkele gebeurtenissen die mij gevormd hebben, zo ook mijn mening over de huidige politiek en hoe de medisch organisatie van boven af gedicteerd wordt. Waarbij ze duurder uit zijn.

Het is een boek waar een persoon in een tijdsbestek van 1945 tot 2025 uiteenlopende situaties heeft meegemaakt, waar menig mens van zou zeggen, je hebt wel geluk gehad in je leven waarmee je geconfronteerd bent geworden.

En om eerlijk te zijn heb ik niet alles verteld. Een willekeurige keuze gemaakt van mijn persoonlijke ervaringen en belevenissen.

Een kritische kijk op ons politieke systeem dat vastgeroest zit op heel veel ouderwetse wetten en artikelen. Hoe we dit positief kunnen veranderen. Maar ook over de zorg, de privatisering ervan, de doelstellingen en de zorg, die door 50 z.g. concurrenten, die gezellig in het buitenland afspraken met elkaar maken en elkaar niet bejegenen met het woord 'concurrent'

Ondanks alles hebben we het goed, als je het globaal bekijkt, maar het is een feit, dat we moeten dealen met een oorlog in Ukraine, Gaza, De IS, Pakistan en India, Stammenoorlogen in Afrika. Maar ook met een nieuw tijdperk Trump, die net een jaar bezig is.

Inhoud

Inhoud van de hoofdstukken: op of over de randjes

Voorwoord

Willekeurig worden de volgende hoofdstukken zonder tijdslijn geschreven.

- 01.. 75 jaar bevrijding van de Duitsers
- 02.. Adje ons souvenir na een maand op vakantie in Vierhouten
- 03.. De pier van IJmuiden|
- 04.. Mijn "Mijn"
- 05.. De Kano
- 06.. Een stukje Vrede
- 07.. Ouder
- 08.. Ajax – Feyenoord
- 09.. Naaktstrand
- 10.. Het braaf Kankertje
- 11.. Voor het eerst op de bon
- 12.. De ijscoman
- 13.. Mijn klasgenoot van de 4de klas
- 14.. Slaapwandelen en bedplassen
- 15.. In Rio de Janeiro overvallen
- 16.. Een weekje Gobiwoestijn, Mongolië
- 17.. Een maandje drugsgebruik
- 18.. Het alternatieve Regeringsakkoord
- 19.. Verzekering
- 20.. De meeste mensen deugen. Doodstraf.
- 21.. Ouderdom discriminatie ofwel Ageism
- 22.. Houdbaarheidsdatum
- 23.. Het sneeuwt, kom je buitenspelen
- 24.. Het stormt 3 dagen, windkracht 12 op de oceaan

- 25.. Deel van de familie, gaat PiperCuppen
- 26.. Via Polen-Japan-Canada-US naar huis, zonder Blindendarm
- 27.. Mijn eerste vakantie naar Duitsland
- 28.. Tom
- 29.. Im Weissen Rössel
- 30.. Aanvaring op de Mississippi, New Orleans
- 31.. Aanvaring met de Deense IJsbreker. 1967
- 32.. Met de boot op de rotsen gelopen, Split Joegoslavië
- 33.. Hoogtevrees
- 34.. Vakantie naar Marokko, Marrakesh
- 35.. Op het dak van een groot Chemisch bedrijf
- 36.. Ik snap het niet
- 37.. Eenzaamheid
- 38.. De flightsimulator
- 39.. de "Royal CAR" bus op vakantie
- 40.. De medische ongemakken en hun bijwerkingen
- 41.. De 'voor'bestaande door één na-bestaande
- 42.. Op weg naar de hoogovens met de Nissan Laurel
- 43.. Het Medicijn
- 44.. Klaas Vaak
- 45.. Virus
- 46.. Onze Happie en Flappie
- 47.. Op naar de verbetergeesten met Patrick
- 48.. Wachtwoorden, pincodes, gebruikersnamen enz
- 49.. Ons taaltje
- 50.. Patrick Mijn zoon.

INTRO

Amsterdammer vanaf juli 1941 tot 1965

Geboren in de Jordaan boven de Gruijter Binnen Oranjestraat
hoek Haarlemmerdijk 63 in 1941 s'morgens om 07:30.

Mijn Vader, Frans, moest de vroedvrouw halen, maar het was nog spertijd. Het was verboden om in die tijd 00.00-04.00 op straat te komen. Dat was een riskante tijd om op straat te komen, je kon zo maar opgepakt worden. Geboren worden zonder Papa. En mijn broertje van 3 jaar zou dan de vroedman worden?

Uiteraard nooit iets gehoord over de bevalling en de tijd dat we daar gewoond hebben. In 1941 verhuisden we naar de Pieter Aertsstraat, op 2 hoog, tegenover de Kaarsenfabriek "de Bijenkorf" waar opa als een echte directeur de leiding had en die hij aan mijn vader als oudste zoon "verplicht" had overgedragen.

Direct na de oorlog in 1946 verhuisden we naar de

Hoendiepstraat 33. De Rivierenbuurt. Aan het "randje" van Amsterdam zuid.

Opleiding: Kleuterschool bij Zuster Alma in De Rijnstraat in Amsterdam.

Thomas van Aquino lagere school, deels broeders uit Maastricht en later de Jezuïeten, maar ook een enkele burgerdocent.

De St. Jozef ULO in de Ostadestraat in Amsterdam Zuid, mijn wens, was niet geschikt voor mij. Ik moest naar het v.l.o. (voortgezet lager onderwijs). Dit weigerde ik. De mulo zat in hetzelfde gebouw. Gerund door de broeders uit Maastricht. De eerste schooldag: ben jij het broertje van Bert? Ja. Ga dan maar in de hoek staan! Ik bleef dat jaar zitten, ondanks hard werken. Uiteindelijk in de 2de klas en de broeder die er de eerste dag een pleziertje van moest maken, vroeg mij: ben je een zoon van Frans? Ja. Ga maar in de hoek staan.

Thuis gekomen, riep ik de verantwoordelijke ter verantwoording en het resultaat was dat ik verhuisde naar de St. Hubertus Mulo in de Da Costastraat in Amsterdam West.

Alleen maar goede cijfers en goede docenten, die je eerst leerden hoe je moest leren. "Is iets niet leuk! Stop er dan mee," was hun motto.

Deze zin heb ik mijn hele leven meegedragen, ondanks dat ik veel *over het randje* heb meegemaakt.

In de Mulo-tijd moest je serieuzer nadenken wat je wilde worden. Ja, dat was hofmeester op de grote vaart. Door de goede cijfers voor wiskunde, mechanica en natuurkunde (dit was voor een hofmeester minder belangrijk) stapte ik over op het vak scheepswerktuigkundige. Ik wou toch wel iets van de wereld zien!

De liefde voor de Franse taal kwam, door de directeur de Beurs van de MULO. Hij leerde ons met plezier Frans en doordat ik eerst hofmeester wilde worden was dat voor de culinaire inslag een must geworden.

Na de Mulo ging ik verder naar de school voor scheepswerktuigkundigen op de Overtoom in Amsterdam. Dit was niet eenvoudig. Ik was aangenomen, maar moest een jaar wachten. De school was al ingedeeld, dus moest ik een jaar

praktijkwerk doen, waar ik later alleen maar gemak van had. Via Machinefabriek Gerstel op de Oost Zeeburgerdijk kon ik met twee linkerhanden stage lopen in een bedrijf, die pindapelmachines maakte.

Opdracht: op een draaibank voorbereidend werk doen om boortjes te maken. Niet de spoed van de boor, maar de dikte en lengte van de boor, was mijn opdracht. Honderden op een dag. Na 4 weken had ik mijn draai gevonden, maar op een maandagmorgen kreeg ik de schrik van mijn leven. Mijn collega een man op leeftijd met veel ervaring, maakte de fout van zijn leven.

Hij had de vastzetsleutel om het af te draaien product vast te zetten, in de klauwplaat laten zitten en de draaibank aangezet. Hiermee werd de sleutel in de mouw van zijn overal gestoken en vloog de collega, vlak naast me op de vloer. Met de zwaaiende hand, gaf hij mij een flinke klap op mijn hoofd. Waarbij ik even versuft naar het slachtoffer stond te kijken.

Zijn enorme schreeuw alarmeerde alle andere collega's en werd hij met een ziekenauto afgevoerd. Ik stond even te shaken en mijn baas vond het beter dat ik de rest van de dag vrij nam.

Men had mij geleerd, dat je beter direct weer aan de slag kon gaan, zodat je het gebeurde sneller vergat. Dit was wel *"op het randje"*.

Een vriend van mijn vader was chauffeur van de directeur van Werkspoor en op een kennissenavond vroeg mijn vader of hij een goed woordje kon doen om voor mij een baantje bij Werkspoor te regelen.

De week erna kon ik al naar de scheepsmontage van Werkspoor Amsterdam, waar ik meteen aan de slag kon met motoren en turbines. Werkzaamheden op M.S. Oranje, M.S. Oldenbarnevelt en veel andere memorabele schepen, maar ook diverse klussen in de fabriek.

Na 365 dagen was de stage afgerond en liep ik de 2 klassen op de Overtoom met gemak door. Huiswerk, was voor mij geen huiswerk, maar schoolwerk.

Voor ik een monsterboekje mocht aanvragen moesten mijn ogen en oren gekeurd worden.

Op de Apollolaan in Amsterdam zaten twee keuringsartsen, die beide een apart systeem hadden om je goed te keuren.

De oorarts liet mij, op een heel zachte toon, laten weten dat ik hem 25 gulden schuldig was. Ik trok mijn portemonnee en was goed gekeurd.

De oogarts zette mij in de gang op een bepaalde plaats en had 4-A4tjes in zijn hand. Op het eerste blaadje stond heel klein geschreven: "ik krijg 25 gulden van je". Dit kon ik heel slecht lezen op 5 meter afstand. Het tweede blaadje op dezelfde afstand was voor mij goed leesbaar met dezelfde tekst. Ik was dus geslaagd.

Toen was ik benieuwd, wat er op het 3de en 4de A4tje stond. Het 3de blaadje: ga eerst naar de oogarts, maar ik krijg fl.25,- van u." Het 4de blaadje: "u bent afgekeurd, maar ik krijg fl. 25 van u".

Ik ging solliciteren naar de functie van 4de S.W.T.K. bij de Halcyonlijn op de Coolsingel in Rotterdam op 8 januari 1962 om 10:00 uur. Ik vergeet het nooit! De trein naar Rotterdam, via Utrecht was ik misgelopen. Die zag ik voor mijn neus uit de vertrekhal van het Centraal station gaan.

Dus op zoek naar de stoptrein, die over den Haag ging.

Zodoende kwam ik om ca 10:30 op de Coolsingel aan.

Bij binnenkomst in het kantoor feliciteerden ze me met mijn komst. "Hoe zo?" "Je bent dus niet over Utrecht naar Rotterdam gekomen?" " Nee, over Den Haag want ik heb die trein gemist!" "Vandaar, want die trein is verongelukt". Dus vandaar die felicitaties.

De *treinramp* bij *Harmelen* vond plaats op maandag 8 januari 1962 om 9.19 uur nabij het Utrechtse dorp *Harmelen* gelegen aan de spoorlijn Utrecht - Woerden..

93 doden en 52 gewonden

Dit had "*over het randje*" kunnen zijn en dan is het goed dat je

een engelbewaarder hebt, die je met een andere trein laat reizen.

Ik werd aangenomen en kon direct 4de s.w.t.k worden als ik mijn diploma zou halen. Door het stagejaar bij Werkspoor kreeg ik meteen mijn VD diploma, zodat ik direct een goed salaris kreeg. Op 8 Augustus 1962 zou ik mijn eerste boot krijgen, een stoomschip met een triple expansie machine, maar vanwege een tekort aan s.w.t.k. 's werd ik 4de op een schip met de naam "Stad Den Haag" een week later.

Na een jaar trouwde ik in mijn uniform met Joke, 2 dagen eerder dan mijn broertje. Hij was wel ouder, maar wel kleiner dan ik.

Daar ik op kantoor geklaagd had dat er op die nieuwe schuit weinig te doen was, kreeg ik na de thuisreis een werkschuit, "De Stad Gouda". De motor, die altijd alleen op dieselolie voer, was omgebouwd en werd nu op de brandstof "zware olie" uitgerust. De problemen zal ik niet opnoemen, want dan wordt dit boek te dik.

Daarom noemden we de boot "het overwerkbootje", dat goed was om een jaar studie te doen van de overuren en zo op te gaan, voor mijn Diploma A om 3de s.w.t.k. te worden. Volgens mijn monsterboekje was ik op 4 December 1963 een nachtje thuis. Nog een reisje en dan kon ik weer naar school op de Overtoom in Amsterdam. Begin September moest ik examen doen voor mijn A diploma.

Joke was al een week uitgerekend en ik moest naar Den Haag. Alle telefoonnummers achtergelaten, zodat ze me konden bellen als het vaderschap realiteit zou worden.

Tijdens mijn examens zat ik bij een tafeltje vlak bij de telefoon. En als die rinkelde, dan dacht ik, waarom zit ik hier mijn best te doen! Het resultaat was: gezakt. Ik had 2 herexamens. Het geld was op, dus dit kon er niet direct achteraan.

Op 3 September was het zover we woonden al maanden op de Albert Cuypstraat 123 op 3 hoog voor. Daar er markt was op die dag, konden we beter via de Hoendiepstraat naar Het Onze Lieve Vrouwen Gasthuis gaan. Daar was een parkeerplaats voor de deur. Die dag reden we 3 keer naar het OLVG, maar konden

weer terug, want er was te weinig ontsluiting. De opmerking van de vroedvrouw was dat het in september altijd druk was.

Sorry, maar ik was 4 december slechts een dagje thuis!!!

Op 4 september even over 01:00 uur werd Monique geboren, later Moniek. Ze ademde niet, gaf geen kik, klap op d'r billen, warm en koud water en toen een gil. En nog een gil, maar die was van mij. Ja, *'op het randje'*, zei de vroedmandokter.

Diverse schepen gehad van de Halcyonlijn ter compensatie van mijn diensttijd. De tijd dat je moest blijven varen, tot je 27ste jaar, om niet opgeroepen te worden voor de dienstplicht, ben ik daarna op zoek gegaan naar een baan aan de wal.

Verhuisd naar Weesp en daar werd Paul geboren, thuis.

De avond voor de bevalling kwam de vroedvrouw vertellen, dat ze de volgende dag op vakantie ging en dat de auto al geladen was.

Zelf ben ik "met de helm geboren", dan schijn je een vooruitziende blik te hebben! Dus vroeg ik haar of ze mij even wilde uitleggen, wat ik moest doen als het kindje komt en er nog geen hulp is.

Antwoord: geen paniek in Suriname gaan de vrouwen bij een boom zitten en bevallen daar. Waarna ze meteen weer naar de rijstvelden gaan. Weinig opbeurende informatie voor aanstaande ouders. We hadden in Weesp geen bomen in de buurt en zeker ook geen rijstvelden. De bevalling moest dus op onze kamer op 1 hoog gebeuren, als haar opvolgster er niet was.

Mijn vraag aan de vroedvrouw om uitleg kwam van pas. De weeën kwamen met steeds kortere tussenpauzes en ik kon de handelingen uitvoeren zoals gezegd. Gelukkig kwam er uit de blaas die hij over zijn hoofd had een schreeuw. Dus hij leefde. Ik mocht hem zo laten liggen, zodat de vroedvrouw, die net in de auto wou stappen op weg naar haar vakantieadres, eerst even bij ons langs moest komen.

Zo geschiedde. Hoe kan het dat hij met de helm geboren was en er geen oorlog was. Dat had er niets mee te maken. Dat worden mensen met een vooruitziende blik (zegt men).

Het zojuist 'gebeurde' was het bewijs van een vooruitziende blik, maar daarvoor hoef je niet in de oorlog geboren te zijn.

Dit leek dus '*op het randje*' te zijn. Dit keer gilte ik niet. 'Nog 17 bevallingen, mijnheer en u kunt een ooievaartje opspelden'.

Bij het drukken van de kaartjes bedacht ik dat mijn zoon niet Michael zou gaan heten, maar gewoon Paul. Dit was achteraf niet zo'n goede zet, als je dat in je eentje op weg naar het Gemeentehuis bedenkt en beslist.

Van Weesp naar Krommenie en van Krommenie naar Gorinchem. In Gorinchem gescheiden van Joke. De reden laat ik even buiten beschouwing.

Later getrouwd met Elly.

Voor mijn werk verhuisd naar Venray en op advies van vele mensen, daar een huis gekocht. Je zit er een paar jaar en dan kun je het dik verkopen. Het huis inclusief kosten was fl.180.000 Het was de wijk Brukske aan de buitenrand van Venray.

Na een halfjaar was de woning nog fl. 80.000 waard en hadden we een ton verwoond. Dit was heel lang '*over het financiële randje*'.

Elly ging in 1983, 2 maanden naar haar zus Jet in Australië en toen moesten we met 4 kinderen het hele huishouden doen. Half juli van dat jaar waren we van plan met de caravan een rondje Spanje te gaan doen.

De eerste nacht op 17 juli 1983 zetten we de caravan op een camping in Lit et Mixe even onder Bordeaux. Gelegen aan de kust van de Golf van Biskaje, waar we met z'n allen het stof van onze lange rit afspoelden in het zeewater.

We hadden de kinderen eten gegeven en omdat we heel vroeg vertrokken waren, waren ze als een blok in slaap gevallen.

S' avonds rond 19 uur op het terras van het restaurant op de camping, nog voor we het eten hadden besteld, nipten we aan ons glaasje rode wijn.

Ik praatte met een Fransman en links naast mij zat Elly. Opeens hoorde ik een klap en was Elly door een hartaanval onderuit gegaan.

Heel snel was er een dokter en even later ook een Ambulance aanwezig, die van alles probeerden, echter zonder resultaat.

Wat er dan in een flits door je heen gaat, was niet te beschrijven. Je mocht zelf niet *'over het randje gaan'*, je had de verantwoordelijkheid over 4 kinderen en moest alle krachten verzamelen om dat allemaal een goede richting te gaan geven.

Ik was net 42 jaar en weduwnaar.

Hoe moest je het je oudste dochter, die niet mee was gegaan, vertellen en ook aan je schoonmoeder.

Dit was een ongelofelijk gemis voor iedereen. Ondanks dat je met zijn vijven was, had je niemand om je verdriet te delen. Een verdriet dat jaren verstopt werd door mij, omdat de kinderen het belangrijkste was.

Met alle goede bedoelingen van de leerkrachten die verkapte voldoendes gaven, hetgeen mij duidelijk te ver ging. Het leven is hard, maar op deze wijze maak je het niet zachter.

In oktober van dat jaar ging ik met een economische missie naar New Delhi in India. Ondanks dat we dagelijks te gast waren op een ambassade om daar te genieten van het diner, dat ons werd voorgeschoteld en ik elke avond mijn tanden moest poetsten met een slok Whisky, kwam ik er achter dat ik de enige was van de commissie, die niet ziek werd. De laatste dag was ik met de vice-ambassadeur, de broer van Ivo Niehe in een taxi op weg naar een openlucht show.

We zaten op de achterbank van die taxi en als de chauffeur optrok, kon je over de volle breedte tussen voorstoelen en de achterbank ruim op de straat kijken. In een flits dacht ik aan mijn schoonmoeder en mijn eigen moeder, die in Venray op de kinderen pasten.

Het zal je toch maar gebeuren dat je in New Delhi in een verkeersongeluk terecht zou komen en je de twee oudjes achter liet met 4 kinderen. Wat was ik blij toen ik thuis kwam en zag dat alles goed was gegaan en er dus niets *'over het randje'* was gegaan.

Ongeveer 1,5 jaar single geweest en om onder de mensen te komen ben ik gaan tennissen op advies van mijn buurvrouw. Ik was eerst op paardrijden gegaan, iets wat ik al eerder had gedaan had. Maar in deze manege reden we alleen maar buitenritten in een prachtige omgeving. Vooral s'avonds om 21:00 ook in het donker en ook in het na-en voorjaar.

Ik was toen in 1985 voor mezelf begonnen, dat ik ook nodig had om me noodzakelijk actief te houden. Op een dag was er een jonge amazone met een op hol geslagen paard de rijksweg overgegaan en tussen 2 tegenover elkaar rijdende rijtuigen terecht gekomen, waarvan het gevolg duidelijk was.

En daar het gevolg van was, dat ik me buurvrouw gelijk gaf om te gaan tennissen, in plaats van het risicovolle paardrijden. Niet dat ik bang was in tegendeel, maar gewoon de mogelijke risico's die door een paard teweeg gebracht kon worden.

Vooraf nadat ik op les was gegaan om te leren springen met een paard. Op de buitenritten sprong het paard wel over droge greppels en was je blij dat je er nog op zat.

En een keer in de bak, werd er een balk op een horde hoger gezet. Het paard vond het wel te hoog en stopte vlak voor de hindernis, waardoor ik wel over de hindernis vloog. Het paardje wou niet *'over het randje'*

Ik ben opgestegen en heb met de juiste aansporing hem een nieuwe kans gegeven. Dit lukte, maar het was ook een gegeven, dat mijn besluit vaststond. Met het papiertje in de hand, dat ik voor het ruiterbewijs geslaagd was, had ik mijn lidmaatschap opgezegd.

Tijdens mijn tennistijd heb ik kennis gemaakt met Helena en bij een gezellig etentje in het steakhouse zijn we met elkaar in gesprek geraakt over saunabezoek. Voor het een vaste relatie werd, vertelde ze mij, dat een vaste relatie goed overwogen moet worden. Ze had een zoon 'Patrick' die geboren is met hemofilie, een bloedziekte en hij bij de hemofiliebehandeling een hiv vervuilde bloedtransfusie had gekregen.

Een mannetje dat een echte jongen was, die net zo gedreven was als zijn moeder met sporten, zoals tennis en tafeltennis. Het was een vaste relatie geworden van ca 22 jaar met veel onderbrekingen door de opnames in de kliniek in de Bilt. Een kliniek met specialisten voor die ziekte, maar ook voor Aids.

Beide werden we al vroeg hierover geïnformeerd, hoe je dat ook kon krijgen en waar je allemaal op moest letten. Ook de buitenwacht was daar angstig voor, hetgeen alleen door bloedcontact besmettelijk was.

Leraren moest je op de hoogte brengen en ook instrueren en in

die begin periode bleken ook artsen niet bekend te zijn hoe hier mee om gegaan.

In zijn boek 'Ik wil leven' wordt hier uitgebreid over geschreven'.

Onze relatie werd vriendschappelijk beëindigd in 2007. Ik kreeg in 2004 zware medische problemen en ik denk door het leeftijdsverschil als ook een nieuwe ruiter op het witte paard haar uiteindelijk geen geluk had gebracht.

Na dus een tijdje single te zijn geweest en ik via een dating-site kennis kreeg met Irma, waarmee ik uiteindelijk liefdevol *het amoureuze randje* op wil gaan.

1

75 JAAR NA DE BEVRIJDING VAN DE DUITSERS

Het was 8 mei 1945 en eindelijk was het zover. Nederland werd bevrijd van de Duitsers door de Canadezen. Bij deze gebeurtenis begint het geheugen van Paulus een klein beetje op gang te komen en kan hij de enorme grote bevrijdingstroepen in tanks met soldaten uit Canada over de Churchilllaan zien rijden, richting de Berlagebrug.

De Amstellaan werd daarna Churchilllaan genoemd. Rijen mensen waren in een blijde stemming en vele hadden vlaggetjes bij zich om naar de bevrijders te zwaaien en ze zo te bedanken dat ze hun leven voor ons in de waagschaal hadden gezet om de Duitsers uit ons land te verjagen.

De straatfeesten begonnen en haast overal werd er gedanst. Daar tussendoor gebeurde er ook andere dingen. NSB'ers werden opgehaald en vrouwen kaalgeknipt en geschoren, die met de vijand geheuld en/of gevreeën hadden.

De tanks maakten met hun rupsbanden een enorm kletterend geluid maar omdat iedereen zo opgetogen was, kon Paulus ook maar beter blij zijn, want iedereen was het.

Op de schouders van mijn vader hebben wij daartussen gestaan.
Het waren allemaal *jolende mensen*.

Paulus was voor het eerst van zijn leven op straat 3 jaar en 10 maanden oud en hij begreep niet waarom hij nu wel ineens op straat mocht komen. Het was mooi weer en de zon scheen hoog aan de hemel. Pa en Ma waren opgetogen en hadden het over 'vrij' zijn. Op de schouders van Pa keken we naar de vreugde van iedereen.

Ik kon nog niet tellen anders had ik het wel verteld, dat er wel tientallen tanks waren die Amsterdam kwamen bevrijden. Op vele huizen had men de vlag uitgestoken, Nederland vierde feest.

Elk jaar als het 4 en 5 mei is moet ik aan deze dag terugdenken en ook aan deze man.

Je snapt nog steeds niet, dat één man, die Hitler heette een heel Duits Volk achter zich kon scharen om heel Europa te bezetten en om 6.000.000 Joden uit heel Europa te doden.

Hoe krijg je zoveel mensen in je macht.

De communicatiemiddelen t.o.v. nu waren zeer beperkt.

Als zo'n dictator iets "befiehlt", dan moest er via een brief opdrachten verstuurd kunnen worden met speciale koeriers. Per telefoon ging moeilijk, want die konden afgeluisterd worden. Met morsetekens met een seinsleutel, konden berichten over de hele wereld in codes verstuurd worden.

Ga er maar aan staan, als dit nu nog van toepassing zou zijn.

Met dit soort tekens kon je woorden en zinnen maken:

Zo waren er ook veel morsetekens in codes, die alleen de ontvanger kende. En aan de andere kant ving iemand die tekens op en vertaalde dat weer in normale zinnen.

Later had ik met mijn vriendje ook zo'n verbinding gemaakt. Met een draadje, fitting en fietslampje en een Witte Kat batterij en een drukknopje van een oude bel als seinsleutel.

Het draadje ging naar onze slaapkamers, we woonden naast elkaar. Mijn ouders zijn er nooit achter gekomen.

Als ik terugkijk heb ik toch wel een paar idiote tijdgenoten gehad, die de wereld slapeloze nachten hebben bezorgd: Ook vandaag de dag hebben we nog van dit soort dictators.

We hebben afscheid mogen nemen van Kim Jong, Mao, Josip Broz Tito genoemd, Saddam Hoessein, Khadaffi, wie kent ze niet.

Deze zijn allemaal overleden en daar zijn we dus vanaf.

Op non actief. Mahmoud Ahmadinejad en Berlusconi die altijd raar reageerde, deze personen zijn ook Hellen, de Hemel was op slot, toen ze aan de poort stonden.

Poetin, Erdogan, Assad, Kim Jong-un- rocket man.

Assad zit op schoot bij Poetin want is met miljarden naar Rusland gevlucht en zijn de gevluchte Syriërs teruggedaan naar hun met Russische raketten kapotgeschoten huizen terug aan het keren.

Opkomend dictatortje Trumpy: "grap them by the Pussy" heeft nog steeds aanhang in het preutse Amerika en staat nu voor de Republikeinen op 1 op de kieslijst 2020 en nu ook in 2024, waar hij

op 20 januari voor de tweede keer na het Bidentijdperk weer President van Amerika wordt. Met 100 Decreten op de eerste dag.

Ook deze griezel is weer in de belangstelling en brengt heel Europa in gevaar. Voordat Europa over het randje geduwd wordt richting Poetin moeten ze hem in de cel stoppen.

Hier is nog steeds kans voor. Een kleine 500 miljoen Dollars schuld heeft en kan geen geld meer uitgeven om zijn actie te ondersteunen voor de verkiezingen.

De eerste President met een strafblad.

Gesteund door de multimiljonairs Elon Musk en Zuckerberg heeft hij hem gered. Kamala Harris heeft haar best gedaan op het einde van de Bidentijd om het stokje van Biden over te nemen en een poging te wagen om de verkiezingen voor de Democraten te winnen. Elon heeft inmiddels ruzie met Donald en gaat een eigen partij oprichten.

Poetin, dictator en leider van Rusland laat alle leiders van de oppositie in zijn land vergiftigen, of "over het randje" duwen van een flatgebouw, waar ook ter wereld.

Aleksey Navalny de leider van de Oppositie in Rusland was eerst vergiftigd in het buitenland en is in het ziekenhuis weer opgeknapt en is als leider van de oppositie weer teruggegaan naar Rusland waar hij 20 jaar gevangenis kreeg in Siberië en daar ook zijn laatste adem uit mocht blazen, na, blijkt daar ook vergiftigd te zijn..

Poetin, die al zijn raketten boven Ukraine aan het testen is en waar gelukkig meer als de helft door het leger van Ukraine uit de lucht geschoten wordt, moet aan zijn volk uitleggen dat hij inmiddels honderdduizenden soldaten verloren heeft. Om zijn volk de baas te blijven heeft hij in ruil voor gratis olie, tienduizenden soldaten uit Noord Korea gekregen om het stukje Ukraine, wat hij inmiddels bemachtigd heeft te behouden. De soldaten uit Noord Korea hadden een enkele reis.

Trump maakt binnen 24 uur een einde aan deze oorlog, wat een van zijn verkiezingsstunts was, zegt het dictatortje tegen zijn kiezers, maar maakt Amerika weer 'great again'. De 24 uur is inmiddels al bijna 4 jaar.

Deze manier van oorlogvoeren met tanks zal het nooit winnen. Een drone van pakweg 1000 Euro is in staat om een Leopardtank van 15 miljoen Euro in een paar seconden op te blazen. Zelfs marineschepen van enkele miljoen gaan kopje onder door een drone van 2500 Euro.

Onze minister van Defensie heeft ook 50 Leopardjes gekocht.

Heel Europa is bang dat Poetin ook aan Europa gaat knagen, maar dat lukt hem alleen met een Atoombom, hij zal het gevolg hiervan zelf nooit overleven. In ieder geval lukt het niet met zijn oude tanks en hoeven we niet in Europa bang te zijn dat er overal Russen door de straten zullen lopen. Oude tanks en de Russen zijn niet voor het karretje te spannen of om met tanks te gaan spelen.

Trump heeft inmiddels duidelijk gemaakt, dat Europa voor zichzelf moet zorgen, door het BNP op 5 % te stellen, om aan defensie uit te geven.

Het zal iedereen duidelijk zijn, dat in dit hoofdstuk vele "op het randje en over het randje" de geschiedenis in gaat.

In deze oorlogstijd heeft Poetin een strook Ukraine en de Krim in handen gekregen.

Ten koste van 100.000den slachtoffers.

2

ADJE, SOUVENIR NA VAKANTIE IN NUNSPEET

De familie Faas op hun eerste vakantie na de oorlog augustus 1946. Ik vermoed, dat Yvonne mijn zusje in Nunspeet op stapel is gezet. Augustus tot mei. Het zou zo maar kunnen. Ja wat doe je zoal op je vakantie, nietwaar.

Frans en An, waren mijn vader en moeder. We hebben wel twee jongens, "maar nog geen meisje". En het is bij het aan elkaar vragen stellen, niet gebleven.

Wij geloofden toen nog in de ooievaar. En daar kon je dus absoluut geen gesprekken of discussies mee hebben. Vreemd eigenlijk. Er is in dit opzicht veel ten goede veranderd.

De Krentenstruik

Geen TV en ook geen Dokter Corrie, die dit soort zaken op de TV wel even komt uitleggen.

In Nunspeet stonden de huisjes als echte villaatjes tussen de bomen en had elk huisje zijn eigen speelveld met tuin en bossen. Je liep zo de enorme heide op en de bossen in, zonder de huisjes van je burens te zien.

Mijn broertje en ik gingen op avontuur en we konden het die maand best aardig vinden samen, omdat we op elkaar waren aangewezen. Op onze strooptochten vingen we vlinders, sprinkhanen, salamanders en ik weet niet wat voor andere

diertjes, die we daarna in jampotjes deden.
In de laatste week hadden we samen een geheim.
Dat geheim was: Adje, althans zo blijkt dit de beste naam voor ons gevangen diertje. Adje was, dat bleek later een adder te zijn. An hield niet van dieren. Jawel, een hond. Maar alle andere dieren, zoals muizen, vissen, vogeltjes en hagedissen kwamen echt niet door de deur van de Hoendiepstraat 33.

An vond het vreemd, dat we steeds meer jampotten nodig hadden en bij de winkel gingen we op zoek naar nog groter glaswerk.
We hielden onze mondjies stijf op elkaar, ondanks alle aandrang van An. We hadden namelijk een slang gevangen. Ja, met een takje duw je zo'n beestje toch makkelijk in een grote weckfles. Elke dag gaven we Adje, zo noemde we ons geheim, vliegjes, rupsen en ander ongedierte wat rijkelijk te vinden was en waar we onze tijd aardig mee vulden.
Adje zijn dagelijks eten. Vlinder, rups, salamander en tor.

An kwam er niet achter en we moesten wachten tot het weekend, dat Frans op ons vakantieadres thuiskwam. Frans had 1 week vakantie en kwam verder elk weekend. Aan hem konden we het vragen of we Adje mee mochten nemen voor ons terrarium dat we thuis hadden. Frans was wel *in* voor dit soort avontuurtjes.
We hadden onze slang een andere naam gegeven, maar die weet ik op dit moment niet meer, doch de geschiedenis liet ons weten, dat hij eigenlijk Adje heette.

Dit was de kleur van Adje.

De adder is een kronkelaar. Goed verstopt, wacht de adder rustig op zijn prooi. Hij grijpt die bij verrassing. Het slachtoffer wordt gedood door een beet met de giftanden en je sterft binnen enkele minuten. Adders leven in steenachtig of dicht begroeid

terrein. Met hun buigzame lijf bewegen ze zich soepel voort. Adders zijn niet snel. Daardoor is hun jachtgebied vrij klein.

Ja het was een aquarium, maar als je er geen water in doet is het een terrarium. En zo geschiedde: Adje mocht mee, Adje mocht niet mee. In die tijd wonnen de vaders het vaak van de moeders.

Dit was de Ford Model A van Frans en zag er zo uit en die kon Adje makkelijk vervoeren. Adje mocht dus ook mee in de oude Ford terug naar de Hoendiepstraat, vanuit de weckfles in het terrarium. Na de vakantie kon het gewone leven weer beginnen en ging Paulus naar de laatste klas van zuster Alma van de kleuterschool.

Adje wil ook buiten spelen.

Adje in het terrarium stond boven op de plank van ons opklapbed. Een dikke glasplaat zorgde ervoor, dat Adje in zijn eigen verblijf bleef.

Iedereen had zijn eigen plekje in het huis. Frans was niet thuis, dus An moest een verhaaltje voorlezen. Dat deed ze natuurlijk als we de pyjama aan hadden, de tanden hadden gepoetst en er dus zo zonder verdere smoesjes in ons warme nestje konden duiken.

Voordat je de pyjama aandeed, die uiteraard onder je kopkussen lag, keek je eerst even bij Adje.

MA MA MA MA

“Adje is weg.”

Iedereen was in rep en roer. Doen jullie nu eerst maar eens je pyjama aan. Ik wilde het opklapbed naar beneden zetten nadat ik het siergordijn wegschoof, maar ik stond ineens aan de grond genageld. Stijf van de schrik. Adje kwam uit de mouw van mijn pyjama zetten en maakte geluiden, die niet bij een vriendje hoorden.

Ssssssssssst.

Zijn gespleten tong ver uit zijn bek. Hij zal wel honger gehad

hebben. Adje was meteen mijn vriendje niet meer. Nee als iemand zo lelijk doet kan hij het wel 'snaken'. (shaken) An liep gillend naar de buurman, de politieman, luidt gillend 'en nu komt er geen dier meer in huis'.

Hiermee was ik het niet eens, maar daar was het op dat moment nog te vroeg voor om hierover in debat te gaan. Ik had inmiddels de deur van de slaapkamer dicht gedaan en wachtte op de gang veilig op de dingen, die komen ging.

Die pet past ons allemaal.

De buurman zonder pet op, kwam en vroeg aan mij wat er allemaal was gebeurd.

Voordat ik het hele verhaal van de weckfles en de slang had verteld met de voor- en tegenstanders in het huis, deed de buurman de deur van de slaapkamer open nadat hij het grootste keukenmes uit de keukenla stevig in zijn handen had genomen. Hij had ook een revolver in zijn holster, behalve z'n pet was hij volledig in uniform, maar hij koos toch voor het mes.

Zou hij niet zo goed kunnen schieten? Op dat moment dorst ik dat niet te vragen. Adje had een andere verblijfplaats. Nee hij zat niet meer in mijn pyjama. Opeens kwam Adje slingerend over het gladde en schone zeil van de slaapkamer onder het bed vandaan.

Richting de stoel waar ik mijn kleren netjes overeen gehangen had. De buurman liep op zijn tenen. Maar Adje had die krakende politielaarzen al lang aan zien komen. De buurman was snel en in een flits had hij een stoelpoot boven op de staart van Adje gezet. In een volgende flitsbeweging had hij de kop van Adje er afgeslagen met het later daarnaar vernoemde slangenmes. Adje zonder kop.

Adje werd bij elkaar geraapt en in de vuilnisbak gedaan. De buurman was boos, heel boos.

Frans, was intussen ook thuisgekomen en daar kregen mijn ouders een preek van de buurman. Wij, Bert en ik, stonden op de achtergrond en hoorde dat Adje, een adder was.

Een zeer giftige slang dat op heidegebieden in het Noorden van Nederland voorkomt. De buurman zei vermanend dat Adje toch zeker geen huisdier was.

Paulus had geluk gehad bij het pakken van zijn pyjama.

An, herhaalde de boodschap: "er komt hier geen dier meer in dit huis". Gelukkig gingen we verhuizen naar de overkant van de straat, dus dat gebod was van korte duur.

We stamelde nog, dat het An haar schuld was, dat ze de glasplaat van het terrarium te goed had afgestoft, maar met deze opmerking maakte je kennelijk geen echte vrienden.

Er zat nu ook nog een flinke snee in het nieuwe zeil, dat ons altijd aan ons spannende vakantieviendje herinnerde.

We wilden niet meer naar bed en zeker niet in de pyjama slapen waar Adje in had zitten sidderen. Tegen 11 uur s'avonds vielen onze oogjes dicht en werden we het bed ingedragen. De rest van mijn leven heb ik slangen geen leuke beesten gevonden.

Als er op de tv-slangen te zien zijn, je snapt het al, dan is de zender zo weg gezapt. Adje was over *het vrijgekomen randje* van het terrarium gekropen.

DE PIER VAN IJMUIDEN

De Ford model A de opvolger van de T-Ford, die uit elkaar gehaald was door Herman Bruens en Frans Faas en in onderdelen in de Pieter-Aartsstraat in Amsterdam op zolder gezet in een hoekje op de lattenzolderkamer.

Een groot zeil met daarboven allerlei huishoudelijke artikelen, zodat je niets meer van het Fordje kon zien.

Kratje je na kratje naar boven gesjouwd. Het totale gewicht was een risico voor de vloer. Kraken deed de vloer niet meer. Na de oorlog werd hij door de beide mannen bij opa Faas aan de overkant in de Kaarsenfabriek de Bijenkorf onderdeel voor onderdeel weer in elkaar gezet. Zodat we dus ook direct na de oorlog op Zondag konden plannen om een ritje te maken, als er ergens benzine te krijgen was.

Het werd IJmuiden, wat is daar te doen, we gaan een wandelingetje maken op de pier en misschien zien we dan wel een groot zeeschip in de sluizen van IJmuiden liggen.

Zo zag de Ford er uit, alleen in de echte Fordkleur.

Je kon destijds alle kleuren kiezen als de kleur maar zwart was. Het was zondag en er stond een behoorlijke wind. Ik was 5 jaar en had nog nooit in een auto gezeten, een hele ervaring stond mij te wachten. Mijn vader was blij dat hij weer mobiel was en ook trots, dat hij een van de weinige mensen was, die in een auto reed. De auto stond voor de deur en was ook de enige auto in de straat.

De weg langs het Noordzeekanaal was goed te berijden en onderweg vertelde mijn moeder, dat ze met de zussen van vader op de fiets met harde banden s 'morgens vroeg naar de familie in Beverwijk was gefietst om groenten en fruit uit de grote tuin van ome Flip te halen. Op de terugweg als ze dan weer Amsterdam in

reden vlak voor spertijd, werd ze door de Weermacht aangehouden en kon ze de fietstassen leegmaken. Een paar dagen later probeerden ze het opnieuw. Bij het vertellen van het verhaal liepen de tranen over haar wangen. Pa gaf haar zijn zakdoek en reden we verder naar de sluizen van IJmuiden en konden we zien hoe schepen via de sluis naar Amsterdam konden varen.

In de sluis lag een schip en via de route over de sluisdeuren probeerde we er zo dicht mogelijk bij te komen. Een matroos bij de gangway op wacht, want niemand mocht op het schip komen. Het bleek een Amerikaanse boot te zijn, die met een transport aan voedingsmiddelen naar Amsterdam ging.

Een matroos bij de gangway had ons gezien en bukte om een tros bananen aan mijn moeder te geven. Wat zijn dat voor dingen. De matroos snapte de vraag en deed met zijn vinger een paar keer op en neer in zijn mond ten teken, dat je die kan opeten.

Met een andere banaan liet hij zien, hoe je er de schil vanaf kon trekken en stak het crèmekleurige kromme staafje in zijn mond. Dank u, Dank u. Dat leek op thank-you en hij had een smile op zijn gezicht omdat wij bij zijn hap in de banaan gekke bekken aan het trekken waren.

Niemand van ons had nog nooit een banaan gezien. Met een uitbundige zwaai namen we afscheid van de matroos en zijn schip. Wat een belevenis op een dag. Op weg naar de Zuidpier, konden we de auto op ongeveer enkele km's van het strand parkeren, om vervolgens nog een heel stuk wandelend naar de ingang van de pier te lopen.

links van de foto zie je een opening van de reling

Aan de zuidkant van de Zuidpier was een hekwerk geplaatst met mooie afrondingen en daartussen een opening van ongeveer 20